

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 46. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614183760.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Da Adalbert næste Morgen besøgte sin Broder, fandt han ham i en ivrig Samtale med Alexandra, der stod sortklædt foran ham med sin Rosenkrands i Haanden. - »Nei,« raabte Casimir, i det hans Broder kom ind, »jeg er ikke stemt dertil, jeg gaaer ikke med dig.« - »Ak, du har ingen Tro, Casimir!« - »Det vil sige, jeg er et slet Menneske, ikke sandt?« 47 - »Slet! derom er ikke Talen, men hvormange spillede ikke deres Tid paa Letsind, uagtet deres Hierter ere gode! Hvormange ere ikke forvildede, som dog ei kunne kaldes slette!« - »Hielp mig, Adalbert! Du hører hvilke Sparlagensprækener jeg maa døie.« - »Mig synes, at Alexandra er for streng i sine Fordringer,« sagde Adalbert smilende. - »Adalbert,« svarede hun og betragtede ham med et alvorligt og giennemtrængende Øiekast, »tilgiv mig! men, som en af Deres nærmeste Slægtninge, har jeg Ret til at tale fortroligt med Dem, De synes heller ikke at bryde Dem stort om Religionen, ja De glemmer, at det er den Fornemmes Pligt, for Exemplets Skyld, at besøge de hellige Steder, selv naar hans Hierte ikke drager ham derhen.« - »Forstaaer du?« sagde Casimir, »du hænger ikke nok med Hovedet, det har hun allerede mærket paa dig.« - »Vogt dig, Casimir, at du ikke reent fordærves!« sagde Alexandra, medens en svag Rødme, som et Lynglimt, foer over de ellers blege Kinder. - Casimir gik nu hen i et Vindue, uden at svare, og fløitede en Marsch, Adalbert sagde derimod alvorlig: »Nu et Svar fortiener Alexandra sikkert, thi om hendes Iver end gaaer forvidt, saa er den dog velmeent.« - »Velmeent!« raabte Casimir og vendte sig om mod sin Broder, »o ja, overtaler hun mig først til at hænge med Hovedet, og bære Bønnebogen efter hende, da mener hun at have Magten over mig, og deri har hun ogsaa Ret.« - »Jeg begierer ingen uretfærdig Magt, Casimir, hvad jeg sagde, var til dit eget Bedste, thi sandelig jeg har inderlig Medlidenhed med dig og med Enhver, der miskiender det eneste virkelige Gode, han eier.«